

[Stats- og udenrigsministeren.]

siden, vi har haft en regering med så ringe handlekraft, tager han fejl, for han kan tænke på sin egen regeringsperiode, da han altså sad i de 126 bladløse dage og ikke vidste hverken ud eller ind. For nu at gå væk fra sammenligningerne med fortiden: det er jo let at sige, at regeringen ikke har været virksom, men jeg bestrider rigtigheden heraf; jeg hævder, at dette er urigtigt, at det er en påstand, man fremfører, men at den savner grundlag.

Da mæglingsforhandlingerne gik i stå, gjorde jeg — jeg erkender et mislykket — forsøg på at få tråden knyttet påny mellem parterne, inden forligsmanden offentliggjorde sin meddelelse om, at han ikke kunne stille mæglingsforslag. Jeg bad de to hovedorganisationers forhandlingsudvalg om en samtale i statsministeriet; den mislykkedes. Da konflikten var en kendsgerning, opfordrede jeg på regeringens vegne typografforbundet til at undtage bladene, og det lykkedes dog i hvert fald at få denne konflikts udbrud udsat fra tirsdag til lørdag morgen, men derefter mislykkedes også dette forsøg. Jeg forsøgte at få søfolkene til at gøre det, som måtte forekomme mig selvfølgeligt: at holde forbindelsen til Bornholm og forbindelsen til Grønland i orden og tilsvarende andre vigtige forbindelser, som blev berørt i denne samtale. Det mislykkedes.

Hvad har jeg fået ud af dette bagefter? Jeg har fået en lang forklaring ved adskillige lejligheder om, at disse mislykkede forsøg betød tabt prestige for regeringen; hvis regeringen ikke foretog sig noget, viste det regeringens mangel på evne til at handle; hvis regeringen foretog sig noget, uden at kunne klemme et resultat igennem, betød det et prestigetab for regeringen. Jeg har forud for påsken sagt, at jeg ikke vurderer dette som et prestigetab. Et menneske såvel som en regering kan udfolde de ærligste bestræbelser og kan mislykkes i dem, selv på punkter, hvor man i almindelighed måtte formode at hele befolkningen ville være enig med regeringen i at den burde have haft det held med sig, så at den havde overvundet de vanskeligheder, den stod overfor hos organisationer og personer. Jeg har stadigvæk den opfattelse, at det må være en regerings opgave at tage de van-

skeligheder, der følger med sådanne samtaler og sådanne forhandlinger, og vi har i hvert fald i regeringen den tilfredsstillelse, at på et tidspunkt, da man fra mange sider anså det for håbløst og, det tror jeg godt jeg tør sige, også anså det for håbløst fra de to hovedorganisationers side, at de skulle kunne bringes sammen, da lykkedes initiativet. Jeg beder ikke det ærede medlem hr. Erik Eriksen og det ærede medlem hr. Aksel Møller om at komme med blomster i den anledning. Jeg er såmænd meget, meget nøjsom i den situation, jeg er i. (Munterhed). Jeg er virkelig nøjsom!

Jeg vil også sige, at når man har hørt de taler, det ærede medlem hr. Erik Eriksen og det ærede medlem hr. Aksel Møller har holdt, venter man ikke noget som helst i retning af blot en lille blomst for det, der er præsteret. Men når jeg oven i købet hører i radioen, at det ærede medlem hr. Aksel Møller tager min rejse til Sovjetunionen frem som et anklagepunkt mod mig, må det ærede medlem have mig undskyldt, at jeg synes, han sigter for lavt. Jeg synes, at det ærede medlem, som har en så høj anseelse herinde, skulle holde sig for god til det. Jeg sagde, da jeg rejste, at jeg ville vende hjem straks, såfremt der opstod en situation, som jeg ikke ventede, og som jeg iøvrigt heller ikke havde grund til at vente skulle opstå, og jeg har sagt derovrefra, at jeg stadig fulgte situationen med opmærksomhed og ville vende hjem, hvis noget uventet skulle ske. Jeg mener, at den rejse havde sin mission. Man behøver blot at se på udtalelser fra den samlede presse, også det ærede medlems egen, for at konstatere, at den har haft en mission. Kunne man så ikke i det mindste lade være med at sigte så lavt, som jeg synes det ærede medlem sigtede? Der kan vel findes andre ting, som man kan anvende i agitationen, end netop et så vigtigt anliggende som det, der her er tale om.

Naturligvis — for at vende mig til det ærede medlem hr. Erik Eriksen, der drog sammenligninger med Stauningperioden — erkender jeg uden videre, at en sådan sammenligning ikke falder ud til fordel for mig. Jeg kunne jo imidlertid, hvis jeg ville, anstille tilsvarende sammenligninger for venstres vedkommende, men hvad fornøjelse har vi egentlig af det? Det ærede medlem